

at der i nogle bestemmelser skelnes mellem ydre og indre territorielt farvand, eftersom Havretskonventionens begrænsninger af kyststatens håndhævelse er mere vidtgående, jo længere væk skibet bevæger sig fra havnen. I havne og i indre territorielt farvand i øvrigt, er den alt overvejende hovedregel, at der ikke er forskel på håndhævelsen af reglerne over for danske og udenlandske skibe. Kun i særlige tilfælde, hvor basislinjerne er trukket således, at områder, der tidligere var søterritorium, kommer til at indgå under indre territorielt farvand, gælder passagerreglerne fortsat. Disse områder vil være at betragte som ydre territorielt farvand i håndhævelsesmæssig øjemed. I Danmark drejer det sig om Drogden og området inden for Hesselø. I ydre territorielt farvand er der forskel på håndhævelsen af danske og udenlandske skibe. I den eksklusive økonomiske zone er forskellen i håndhævelsen over for henholdsvis danske og udenlandske skibe større, for at ende op med at være størst på åbent hav, jf. nærmere pkt. 2.1.3 i de almindelige bemærkninger.

For at gøre bestemmelsen mere læsevenlig, defineres søterritoriet først, dernæst de eksklusive økonomiske zoner og endelig henholdsvis Østersøområdet og Nordsøområdet. Udover en definition af søterritoriet, er der ikke foretaget indholdsmæssige ændringer i bestemmelsen.

Til nr. 2

Fuglebeskyttelsesdirektivet (Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle) og habitatdirektivet (Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter) er bl.a. implementeret i den danske lovgivning ved lov nr. 1150 af 17. december 2003 om miljømål m.v. for vandforekomster og internationale naturbeskyttelsesområder med senere ændring (miljømålsloven). I medfør af loven kan miljøministeren udpege og ændre internationale naturbeskyttelsesområder på land og på havet. Når et område er udpeget som internationalt naturbeskyttelsesområde, er amtsråd, kommunalbestyrelser, Hovedstadens Udvalgte og statslige myndigheder, ved udøvelse af beføjelser i medfør af lovgivningen i øvrigt, forpligtet af udpegningsen.

Habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, fastsætter, at planer og projekter, der kan påvirke et Natura 2000-område væsentligt skal miljøkonsekvensvurderes. Hvis vurderingen viser, at planen eller projektet skader et områdes integritet, må der ikke meddeles tilladelse.

Efter habitatdirektivets artikel 6, stk. 4, kan en plan eller et projekt gennemføres på trods af, at en konsekvensvurdering viser, at det vil skade et områdes inte-

gritet, hvis det er begrundet i bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser, herunder af social eller økonomisk art, og fordi der ikke findes nogen alternativ løsning. Der skal i givet fald træffes alle nødvendige kompensationsforanstaltninger samt ske underretning af Kommissionen. Hvis der er tale om en lokalitet med en prioriteret naturtype og/eller en prioriteret art, gælder særligt strenge betingelser for at fravige beskyttelsen.

I forbindelse med dumpning af optaget havbunds materiale (klapning) er habitatdirektivets krav om miljøkonsekvensvurdering hidtil alene gennemført med § 26, stk. 5, hvorefter tilladelse til klapning inden for et område, der er udpeget som beskyttelsesområde efter EF-fuglebeskyttelsesdirektivet eller EF-habitatdirektivet, eller et område med en vanddybde på under 6 meter, er betinget af miljøministerens samtykke. Samtykkebeføjelsen er delegeret til Skov- og Naturstyrelsen, som i overensstemmelse med habitatdirektivet stiller krav om, at ansøger i forbindelse med ansøgning om tilladelse efter § 26, stk. 5, udarbejder miljøkonsekvensvurdering. Såfremt det på forhånd kan afvises, at en klapning vil medføre en væsentlig påvirkning, er det imidlertid ikke nødvendigt at foretage en nærmere vurdering. Der er således ikke tale om, at der skal udarbejdes konsekvensvurderinger i alle sager med tilknytning til et Natura 2000-område, men alene i de sager, hvor der er risiko for en væsentlig påvirkning.

Miljøkonsekvensvurderingen skal udarbejdes under hensyn til områdets bevaringsmålsætning, og den skal omfatte alle aspekter af dumpningen, dvs. også optagningen og transporten, jf. forslag til § 26, stk. 4, og lovens § 27. Der kan alene meddeles tilladelse til dumpning af optaget havbunds materiale, når det på baggrund af konklusionerne er sikret, at dumpningen ikke skader et Natura 2000-områdes integritet. Ved integritet forstås i denne sammenhæng områdets bevaringsmålsætninger eller økologiske funktioner. Gennemførelsen vil ikke medføre ændringer i forhold til den hidtidige praksis.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger, har en redegørelse fra Kammeradvokaten, der er baseret på en række EU-domme fra de seneste år, vist, at der er behov for at justere den danske lovgivning. Kammeradvokaten konkluderer, at afgørende for, om en medlemsstat har gennemført direktivet korrekt, bl.a. er, at der er skabt den nødvendige præcise retlige ramme. Med forslaget til § 26, stk. 4 og 5, præciseres den retlige ramme, således at kravene i habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, om miljøkonsekvensvurdering fremgår direkte af loven.